

Björgvin Brynjólfsson formaður SARK segir í grein í áður nefndu fréttabréfi: „Andstaða margra þjóðkirkjupresta gegn að skilnaði kirkjunnar og ríkisins byggist greinilega fyrst og fremst á að þeir ofmeta atvinnuöryggið sem fylgir því að vera ríkisstarfsmenn og óttast samkeppni um störf sín hjá frjálsri og óháðri þjóðkirkju. Frelsi og framtíðarheill þjóðkirkjunnar er látin víkja fyrir ímynduðum einkahagsmunum þeirra sjálfra. Prestar ættu að endurskoða þessa afstöðu sína sem fyrst. Trúfrelið er í framþróun þó það hafi fyrir lögvarin sérrettindi dregist afturúr annari lýðræðisþróun. Í hraða nútímans er hættulegt að draga fæturna.“

Alþýðublaðið tekur undir þessi orð. Baráttan fyrir aðskilnaði ríkis og kirkju byggist fráleitt á andstöðu við hina evangelískulúthersku kirkju: þvert á móti er ýmislegt sem bendir til þess að kirkjan væri betur fær um að gegna starfi sínu og útbreiða boðskap sinn ef hún losnaði úr náðarfæðmi ríkisins. Og í öllu falli er það í hrópandi mótsögn við trúfreliðsákvæði stjórnarskráinnar að ríkið mismuni trúflokkum og trúarbrögðum með þessum hætti. Stjórnarskráin gerir ráð fyrir því að hægt sé að skilja milli ríkis og kirkju með samþykkt meirihluta Alþingis. Þingmenn ættu að taka þetta mál upp í fullri alvöru og hefja undirbúning aðskilnaðar. Það kynni að verða blessunarríkasta gjöfin sem hægt væri að gefa þjóðkirkjUNNI í tilefni þúsund ára afmælis kristnitökunnar árið 2000.

Að mæta í vinnuna

Tilvistarkrísa Kvennalistans tekur á sig ýmsar myndir. Á landsfundum þeirra um helgina var til dæmis gerð sérstök samþykkt um að þingflokkurinn skyldi gefa sem flestum kvennalistakonum tækifæri til að taka sæti á Alþingi um lengri eða skemmti tíma. Einsog fram kom í Alþýðublaðinu í gær er þetta að öllum líkendum skýlaust brot á þingsköpum. Þar er tekið fram að kjörnum þingmönnum sé skylt að sækja alla þingfundum nema nauðsyn banni. Á flestum vinnustöðum er til þess ætlast að menn mæti til starfa og það gildir auðvitað um Alþingi Íslendinga líka. Vitanlega geta þingmenn forfallast einsog aðrir launþegar – yfirleitt vegna veikinda eða opinberra ferðalaga – og þá er sjálfsagt að kalla inn varamenn. Annars ekki.

Kristín Ástgeirsdóttir segir í samtali við Alþýðublaðið í dag, að á landsfundinum hafi það verið gagnrýnt að á síðasta kjörtímabili hafi „það verið alltof þróngur hópur sem kom inn sem varaþingmenn. Ekki hafi verið viðhaldið þeirri reglu sem Kvennalistinn beitti áður að fara svoltið niður listann.“ Það er ástæða til að benda kvennalistakonum á það, að landsfundur einhvers stjórn-málaflokkks breytir ekki þingsköpum með einni saman ályktun um að sem flestir eigi að fá að verma sæti í þingsal. Kvennalistakonur verða að finna aðra leið til að breyta hinni þreytulegu ásýnd flokksins, enda eiga þær eftir að rökstyðja hversvegna skattgreiðendur eiga að borga varaþingkonum þeirra laun í tíma og ótíma.

Af orðum Kristínar Ástgeirsdóttur í Alþýðublaðinu í dag má ráða að kvennalistakonur líti á það sem mikið sport að fá að spreyyta sig á Alþingi. Hún segir að vegna smæðar þingflokksins nú gefist mun færri tækifæri en áður fyrir varamenn að komast inná þing. Þá upplýsir Kristín að þingflokkurinn hafi áform um að leggjast í fundahöld vitt og breitt um landið til þess að rýma til á Alþingi á meðan fyrir varamenn. Því er eðlilegt að spryja: Hver að greiða varaþingkonum Kvennalistans laun fyrir setu á lög-gjafarsamkomunni? Og hvernig í veröldinni tekst Kvennalistanum til að fá stefnu sína til að ríma við þingsköp? Kvennalistinn verður að finna aðferðir til að lappa uppá ímyndina. Eða er til of mikils mælst að þingkonur flokksins mæti í vinnuna einsog aðrir landsmenn? ■